

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΖΑΝΝΕΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΛ ΠΕΙΡΑΙΑ

Διήγημα με τίτλο:

«Ο κόσμος του, σπασμένα γυαλιά...»

«Ο κόσμος του, σπασμένα γυαλιά...»

«δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις αἶδεν ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς τε καὶ ξένους...»

Ο Γεράσιμος Λόντος καθόταν συχνά στο καφενείο Πύλης και Αλκιβιάδου γωνία. Αν τον περιέγραφες, αν τον έβλεπες ας πούμε στον δρόμο, θα έλεγες πως ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος με ημιεπίσημο ντύσιμο και γυαλιά.

Περπατούσε σκυφτός, πάντα αργά, προσέχοντας όχι μην χτυπήσει ο ίδιος μα μήπως ξαφνικά ακούσει κάτι άπιαστο, κάτι αόρατο παντού γύρω του να ραγίζει.

Είχε τη συνήθεια να μαζεύει γυαλιά. Τις προάλλες που έπεσε ένα μηχανάκι στη βιτρίνα του καφενείου έμεινε μέχρι το βράδυ μαζεύοντας τα σπασμένα τζάμια.

Φορούσε από καιρό πια γυαλιά με πλαστικούς φακούς μα έλεγε πως είχε κρατήσει και τα παλιά του – εκείνα που ήταν από τζάμι κανονικό – και ας είχαν ραγίσει και αυτά τότε που έπεσε από τις σκάλες.

Παράξενος άνθρωπος. Δεν μπορούσαμε να τον συνηθίσουμε και ας έλεγαν πως ήταν ο παλιότερος στη γειτονιά.

Σπάνια μιλούσε.

Τον έβλεπες όμως– όταν σιγουρευόταν πως μονάχα οι λίγοι που γνώριζε από χρόνια είχαν ξεμείνει – να μιλά. Να μιλά μόνος του, νομίζοντας όμως πως τον ακούει κάποιος οικείος, κάποιος γνωστός. Να μιλά μόνος του ρίχνοντας μια ματιά κατά την πολυκατοικία που χτιζόταν λίγο πιο πέρα και κατά τη μεγάλη σκάλα στο τέρμα του δρόμου. Να μιλά μόνος του κοιτώντας την πρασινάδα που αναδεύοταν μέσα από την υγρασία στο τσάκισμα του πεζοδρομίου.

Αλλιώςτικός άνθρωπος. Το ύφος του σαν να μας τρώμαζε. Σε μούδιαζε, δεν ήξερες τι να σκεφτείς, τι να απαντήσεις.

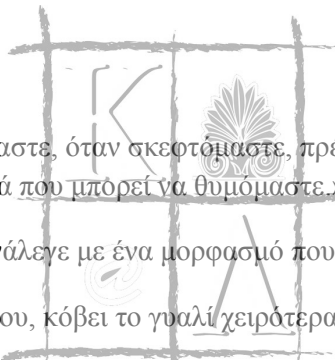
« Ο κόσμος μας » έλεγε « σπάει ». Η γυάλα που ξέραμε, που ζήσαμε τόσα χρόνια θρυμματίστηκε, έσπασε, ράγισε.

« Ράγισε; Ίσως να μην έγινε μεμιάς », σκεφτόταν «ναι, ίσως να πήρε καιρό ώσπου να προχωρήσει το ράγισμα, ώσπου η πληγή να βαθύνει, να φτάσει μέχρι το κόκκαλο. Ίσως να πήρε καιρό ώσπου να απομείνουμε να κοιτάμε έναν κομματιασμένο ουρανό.

«Με τη βροχή» έλεγε « πέφτει και ο ουρανός λίγος – λίγος στη γη ».

«Ο κόσμος μας σπασμένα γυαλιά, τζάμια κομμένα που αιμορραγούν εδώ και χρόνια τη λησμονιά που τα ποτίσαμε...»

«Πρέπει» συνέχιζε «να τα προσέχουμε τα γυαλιά. Ο κόσμος, η σκέψη, η μνήμη που χάνεται το δίχως άλλο μας εκδικείται.

«Όταν περπατάμε, όταν στεκόμαστε, όταν σκεφτόμαστε, πρέπει να προσέχουμε τα γυαλιά που μπορεί να πατάμε, τα γυαλιά που μπορεί να θυμόμαστε.»

«Κόβει το γυαλί», έλεγε και ξανάλεγε με ένα μορφασμό που πρόδιδε πόνο.

«Κόβει ο χρόνος στο πέρασμα του, κόβει το γυαλί χειρότερα από ξυράφι...»

Η γειτονιά μας όμως, μου φαινόταν πάντα καθαρή, χωρίς γυαλιά.

Και ο ουρανός το ίδιο. Ναι το δίχως άλλο δεν θα είχε γυαλιά γιατί αλλιώς κάτι θα έσπαγε, κάτι θα έπεφτε με τόσες κεραίες που σηκώνουμε κάθε λίγο και λιγάκι.

Μα ο κυρ Γεράσιμος καθόταν πάντα στο καφενείο και μιλούσε για τα γυαλιά.

Και όταν δεν καθόταν πηγαινοερχόταν στο δρόμο ψάχνοντας μήπως είχε παραπέσει σε κάποια γωνία, κάποιο κομματάκι γυαλί που του είχε ξεφύγει.

Λέγαμε πως το σπίτι θα έπρεπε να ήταν γεμάτο από αυτά τα γυαλιά. Τζάμια σε κάθε χρώμα και σχήμα. Τζάμια πεσμένα από τον ουρανό ή τζάμια πεταμένα στο χώμα. Τζάμια κάθε λογής, κομμάτια ενός παζλ που ολοένα μεγάλωνε, που ολοένα άλλαζε.

Τζάμια που κάποτε, ίσως και τώρα να καθρέφτιζαν ακόμα το φως. Έστελναν πίσω ή τραβούσανε μέσα τους κάθε ακτίνα που έπεφτε πάνω τους.

Τζάμια παράξενα, ξένα. Κομμάτια ενός παλιού κόσμου που ολοένα μεγάλωνε.

Δεν ξέρω τι να σκεφτώ.

Βγάζω από την τσέπη μου ένα κομματάκι γυαλί που είχα μαζέψει τότε που έσπασε η βιτρίνα του καφενείου. Το περιεργάζομαι. Ασυναίσθητα το πιέζω με τα δάχτυλα μου. Δεν κόβει.

Δεν είναι παρά ένα κομμάτι μιας βιτρίνας που δεν υπάρχει πια. Δεν ταιριάζει, δεν χωρά πουθενά.

Το γυαλί, η θύμηση, η σκέψη είναι ο ξένος.

Ο κυρ Γεράσιμος μαζεύει ακόμα τα σπασμένα γυαλιά.

Ίσως βαθιά μέσα του να νιώθει και εκείνος ξένος μέσα σε αυτή τη γειτονιά που μέρα με τη μέρα αλλάζει.

Βαθιά μέσα του ίσως να νιώθει τόσο ξένος όσο ένα κομμάτι σπασμένο γυαλί.

Ναι, βαθιά μέσα του μπορεί να τον τρώει το σαράκι του ξένου, του ανθρώπου που βλέπει πως δεν χωρά πουθενά.

Ο κυρ Γεράσιμος μαζεύει ακόμα τα σπασμένα γυαλιά.

Ξένος και εκείνος, πασχίζει να δώσει καταφύγιο στους ξένους...